

RHYNVIS FEITH.

1753—1824.

WERKEN.

Oden en Gedichten. Lierdichten: Het Graf, — De Ouderdom. —

De Eenzaamheid, — De Wereld.

Treurspelen: Thirza. — Johanna Gray. — Inez de Castro. — Mucius Cordus.

Romans: Julia. — Ferdinand en Constantia.

Dagboek mijner goede Werken, enz.

Deze warme vaderlander, die zoo veel aan de herleving onzer letteren heeft toegebracht, werd te Elburg geboren, waar reeds elf zijner voorzaten den post van burgemeester hadden bekleed. Op zijn elfde jaar bezocht hij de Latijnsche school te Harderwijk, en was twee jaar later reeds genoegzaam gevorderd, om het onderwijs aan de hoogeschool te kunnen bijwonen. Zijn vader oordeelde het nogtans onraadzaam, hem vóór zijn vijftiende jaar daarheen te zenden, doch toen onze Feith dien ouderdom had bereikt, ging hij naar Leyden, waar hij twee jaar later tot doctor in de beide rechten werd bevorderd.

Hierop keerde Feith naar zijne geboorteplaats terug, en trad vervolgens op twintigjarigen ouderdom in 't huwelijk. In de gewigtige keuze eener levensgezellin was Feith ten hoogste gelukkig: hij had zijne gade gekozen uit reine liefde en eene edele overeenkomst van hart, en, tot dat de dood hen scheidde, bleef het beider streven, elkanders geluk te bevorderen, en elkanders gevoel voor 't schoone en goede op te wekken.

Nadat Feith in 1786 burgemeester en later ontvanger van *convooijen en licenten* te Zwolle was geworden, bragt hij zijne dagen beurtelings in genoemde stad en op de schoone buitenplaats Boschwijk door, waar hij rust zocht voor zijne beroepsbezigheden, en zich aan letteroefeningen en de genoogens van een uitgelezen vriendenkring overgaf.

Vol gevoel voor godsdienst en vaderland, en zich verheffende boven de rijmelaarij-genootschappen, bezong hij den

strijd op Doggersbank. Onder volgende gedichten leverde hij een lier- en een heldenzang op de Ruiter, waarvan de eerste met zilver en de laatste met goud werd bekroond, door het, bij uitzondering, zoo gunstig bekende genootschap te 's Gravenhage: *Kunst wordt door arbeid verkregen*. Feith echter bedankte voor 't eermetaal, en toen vereerde men hem met eene zilveren doos, prijkende met het borstbeeld van den bezongen held en de opschriften der aangeboden eerepenningen. Ook beoefende Feith zóó gelukkig de godsdienstige poëzij, dat verscheidene zijner gedichten in den bundel der evangelische gezangen bij de Hervormde gemeente zijn opgenomen. *)

Het vertrouwen, dat men in den gemoedelijken dichter stelde, deed hem, door 't uitgeven zijner treurspelen, een beteren dunk geven van het tooneel, hetwelk in 1772 nog zóó in minachting stond, dat men den brand van den Amsterdamschen schouwburg en de daarbij voorgevallen onheilen voor eene straffe Gods uitkreet.

Zijn liefderijk en gevoelvol hart hechtte zich niet alleen aan de menschheid en de schoone natuur, maar zelfs zoo zeer aan zijne huisdieren, dat hij ze in zijne zangen herdacht en op geliefkoosde plaatsen van zijn landgoed deed begraven.

De vreugde van zijn leven, dat bijna niet door rampen was geschokt, nam een einde toen hij, na een en veertig jaar voorbeeldig gelukkig gehuwd te zijn geweest, zijne teeder beminde echtgenootte ten grave zag dalen. Wel bragt de verlossing van 't vaderland en de herleving der letteren, die hij zoo zeer had bevorderd, veel bij, om de zware ramp dragelijk te maken, doch hij kon noch wilde zijne doode vergeten.

Om zich harer steeds te herinneren, plaatste hij in zijne woonkamer de volgende regelen:

*) Te weten: No. 10, 11, 23, 25, 26, 31, 35, 37, 48, 53, 54, 66, 82, 84, 88, 89, 93, 98, 110, 128, 130, 141, 144, 152, 158, 160, 171, 172 en 178.

*Met u ontzong mij d' aarde en al haar heerlijkheid;
 Met u het laatst genot, dat ik in 't stof nog minde;
 En d' eerste reine vreugd, die me immer weêr verbeidt,
 Zal zijn als ik bij God, Geliefde! u wedervinde.*

Ofschoon Feith een voorstander der staatspartij was geweest, werd hij in de vergadering der Notabelen te Amsterdam gekozen, om mede over de grondwet te stemmen: hij bedankte echter voor deze eer, zoowel als voor 't lidmaatschap in de staten van Overijssel, wegens de zwakheid, die zijne klimmende jaren medebragten.

Hij ontsliep, algemeen geacht en bemind, daags na zijn een en zeventigsten verjaardag.

WILLEM BILDERDIJK.

1756—1831.

WERKEN.

Gedichten: Ondergang der eerste Wærel. —

Het Buitenleven naar Delille. — De Mensch naar Pope. —

De Ziekte der Geleerden. — Romances, enz. enz.

Treurspelen: Floris V. — Willem van Holland. — Kormak. — Cinna.

Proza: Verscheidene werken over Taalkunde,

Vaderlandsche Geschiedenis, enz.

Deze tweede en grootere Vondel, gelijk Mr. J. da Costa zegt, als dichter, taalkenner, rechtsgeleerde en geschiedvorschcr beroemd, zag te Amsterdam het levenslicht.

Reeds op zeer jeugdigen leeftijd, gaf hij blijken van ongemeenen aanleg en een buitengewoon sterk geheugen: zoo maakte hij, volgens zijn eigen getuigenis, versjes toen hij den schoot zijner moeder nog niet was ontgroeid.

Zijn vader, ook eenigzins als dichter bekend, liet hem niet ter schole gaan, maar onderwees hem zelf: eerst in 't lezen en schrijven, en vervolgens in de oude en nieuwe